

БЛЪНЪ

Угасна слънцето. И ниско, и ниско
приижда безшумно и бавно нощта...
Какъ всичко далечно за мене е близко!
О, какъ съмъ разнѣженъ и чуждъ на скръбта!

И виждамъ, и виждамъ поля неизбродни
съ уханни градини и бистри води,
и хората нови, открити, свободни
и съ пѣсенъ победна въ искрящи очи.

И всички сърдечно съ усмивка дарявамъ,
на всички подавамъ азъ братска ръка...
Въ сърдцето ми радостъ трептяща изгрѣва,
лелѣе ме нѣжна, гальовна вълна

Христо Бояджиевъ

ИСТИНСКИ ЗА
ЛИТЕРАТУРА

— Даро, да ти кажа ли нѣщо?
Жената го погледна въпросително.
Той влѣзе шумно въ стаята, размѣсти двата
стола и като се изправи до прозореца каза:

— Получихъ най-последното писмото отъ приятеля.
Намѣрилъ магазинъ, такъвъ, какъвто азъ искамъ,
голѣмъ, съ витрини, на две улици. Скоро ще замина.

Дара слушаше съ широко отворени очи. Тя
цѣла трѣпнѣше отъ думитѣ на Спиридонъ. Ето той
вече ще си отиде — мислѣше тя. Ще замине той, и
пакъ ще замълчи тази широка кѣща, сѣщо каточели
нѣма живи хори. Ще остане Дара сама съ кравата.

Мълчаха дълго.

— Ти радвашъ ли се? — изведнажъ попита
той Дара.

— За какво? — учудено го погледна жената.

— Е, затова, че ще отидешъ въ София.

— Ама азъ ще дойда ли? — засрича тя.

— Ще дойдешъ, ами. Да видишъ София, каква
е голѣма, свѣтла, какви улици, какво нѣщо. Кѣщи
голѣми, високи, етажитѣ не можешъ да изброишъ.
А улицитѣ широки, като застанешъ на единия край
не можешъ да видишъ, до кѣде свършва. Да излѣ-
зешъ малко и ти отъ тукъ, новъ свѣтъ, нови хора
да видишъ?

Звънецътъ на кравата, която пасѣше на двора,
тихичко подрѣнкваше. Небето бѣше свѣтло-зеле-
никово.

И като се изправи високиятъ едъръ мжжъ,
пристѣпи до Дара и я притисна до себе си, задъ-
хана и зачудена.

* * *

Една сутринъ дѣдо Кунчо се смѣкна отъ ман-
дритѣ. Той бѣше набитъ, низкъ старецъ съ побѣ-
лѣли дълги мустаци и винаги усмихнатъ. Той се
зарадва на Спиридонъ и по цѣлъ день го разпит-
ваше за новия му магазинъ.

Единъ день, когато бѣха сами, Дара запита:

— Тате бе, пустни ме да отида въ София съ
Спиридонъ.

И цѣла забъркана и зачервена чакаше отговора.

— Иди, защо да не отидешъ. Азъ съмъ старъ,
пѣкъ ми се отива...

Като чу това, тя изскочи изъ стаята. И отъ този
день заживѣ съ мисълта за голѣмия градъ. Какъвъ
ли е животътъ тамъ? И Дара си представяше онѣзи
широки шумни улици, свѣтли магазини, хората, които
все бързатъ и купуватъ и всичко онова непознато
и далечно, което я караше да се радва като дете.
Тя приличаше на онѣзи малки ластовички порасли
въ гнѣздото това лѣто и трѣгнаха есенъта на пжтъ
къмъ други далечни и непознати страни. Така и тя
ще напусне тази стара кѣща, гдето е отрасла,
ще заключи извехтѣлитѣ врати и ще трѣгне. Предъ
нея ще се открие новъ пжтъ, чуденъ, непознатъ. И
само броеше днитѣ и чакаше, кога най-последно ще
трѣгнатъ. Тя нареждаше багажа, питаше съ плам-
нали страни Спиридонъ, какво да вземе, какво ще
й трѣбва за тамъ, и бѣше замаяна. Дара прерови
старитѣ долапи, извади една стара смачкана шапка,
две рокли излѣзли вече отъ мода, а на дъното на
единъ сандѣкъ намѣри една проскубана кожа. Запита:

— Да ги взема ли?

— Ами, притрѣбвали сѣ ти, тамъ всичко ново
ще купимъ.

И Дара бързаше да скрие всички тѣзи дрехи,
на които Спиридонъ и се смѣеше, въ старитѣ до-
лапи, които миришеха на мухълъ.

И най-последно денътъ на трѣгването дойде. Ако
трѣбваше да се чака още единъ день, Дара едва
би го дочакала, такова нетѣрпение бѣше я обхва-
нало. Сутринъта рано стариятъ коларъ дойде и на-
товари вмѣсто двата куфара на Спиридона още
единъ голѣмъ натѣпканъ и превързанъ съ вѣже и
едно денкче, което Дара едва се съгласи да го оста-
вятъ въ колата. Трѣгнаха.

Отпредъ тъмнѣха зеленитѣ върхове на боро-
ветѣ. И сякашъ криеха гоненото щастие.

Винаги периодитѣ на голѣми политически и военни бури раждатъ нови, велики творци.

Стремѣжътъ къмъ новото е признакъ на младостъ.

Проф. Л. Шюкингъ